

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ

Ε'. ΤΟ προηγούμενο φύλλο είδαμε ότι ο δόν Φίλιππος Ινφάντης της 'Ισπανίας και διοικητής του δουκάτου της Πάρμας, δεν ξιμανε αδιάφορος μπρός στά βέγγητρα της ωραίας Φαουστίνας.

'Αλλά κι' αυτή δεν εφάνηκε αζατάδεχτη απέναντι του. Άνταγκρίθηκε στό τρελλό του αίσθημα, χωρίς όμως και γιά πάρη νά ερωτοζοηί με τούς κοιμφούς κι' ωραίους ειατραίδας. Γιατί ή ωραία Φαουστίνα είχε τό ελάττωμα νά ζητάη κάθε τόσο καινούργιους έρωτας, έλλίζοντας πώς έτσι θάβρωσε μία μέρα την άληθινή αγάπη.

'Ο δόν Φίλιππος όμως δεν άργησε νά μυριστή, ότι ή Φαουστίνα τόν έπρόδινε κι' επειδή ήταν τρομαράς ηλιάρης, τής έκαμε σκηνές.

'Η Φαουστίνα τού απάντησε περιωαζιχτικά και τού είπε πώς δεν έννοοσε νά κανονίζουν άλλοι τά γούστα της.

Μιά μέρα μάλιστα πού ο Ινφάντης παραφέρθηκε και τή μεταχειρίστηκε με τρόπο άνάξιο γιά έναν 'Ισπανό πρίγκηπα, ή Φαουστίνα τού μίλησε άσχημα.

— Στό κάτω-κάτω, φίλε μου, τού είπε, μάθε πώς με στενοχωρείς κι' όλες αυτές τίς βλακειές σου... 'Αν κοιτάξουσιν στόν καθρέφτη κι' εδίδες τά μούτρα σου, τότε θά καταλάβαντες πώς δεν πρέπει νάχης απαιτήσιες.... 'Απόλλωνος!

'Ο Ινφάντης περιώζηξε.
— Πρόσεξε! τής φώναξε. Με προσβάλλεις...
— Μήπως και σū δεν με προσβάλλεις;
— Είσαι μιά γελοία!...
— Είσαι ένας παιλρωκατούρης!...
— Θά σέ στελώω στή φυλακή!...

— Στή φυλακή; Θά μισηθής λοιπόν και σū τόν αντιβασιλέα τού Παλέριου; Καλά λοιπόν. Δοκίμασε, άν θέλεις. 'Αμα βγώ όμως θά σέ φωνάξω πάλι επαλρωκατούρη.

'Ο δόν Φίλιππος δεν μπορούσε νά άνεχθή τήν προσβολή πού τού έγινε και, λίνοντας τή φωνή τής καρδιάς του, πραγματοποιήσε τήν απειλή του.

'Η Φαουστίνα ξιμανε φυλακαμένη τήν Πάρμα μιά άδελφή βδουάδα. Μά μόλις άνέκτησε τήν έλευθερία της, ή πρώτη της φροντίδα ήταν νά... φύγη άπ' τήν Πάρμα και νά έγκατασταθή στή περιώρια της.

Στή νέα κατοικία της, στή περιώρια της Πάρμας, ή Φαουστίνα πήρε και τήν 'Ανίτα τήν αδελφή της, ή όποια τήν άκοιλουθοσε παντού και τής είχε γίνει άχώριστη. 'Η 'Ανίτα, άν και είχε μπροστά της τό κακό παράδειγμα τής αδελφής της, έξακολουθοσε νά παραμένει πάντα ένάρητη και ήθητή, πράγμα πού έκανε τή Φαουστίνα νά παραξενεύεται όχι λίγο.

— Δέν άγαπάς εσύ κανένα; τή ρώτησε κάποτε.

— 'Όχι!...
— Γιατί;
— Γιατί δεν βρώσκω εκείνον πού μου ταυιάζει, απαντοσε ή 'Ανίτα, άπλοικά και μελαγχολικά.

Μιά μέρα άνήγγειλαν στις δυο αδελφές τήν έπίσκεψη τού λόρδου 'Ιστον, στενωτάτου φίλου του, και τού Δανηή Σκετίν, γιου ένός συμβολαιογράφου τής Πάρμας.

'Η Φαουστίνα έδωσε άμέσως έντολή στόν ύπηρέτη της νά τούς όδηγήση στην αίθουσα.

— Κυρία μου, είτε μπάνοντας ο λόρδος 'Ισ-ον, επιτρέψατέ μου νά σας παρουσιάσω τόν σινοδό Δανηή Σκετίν, έναν άπ' τούς καλύτερους φίλους μου.

Μά μόλις ή Φαουστίνα και ή 'Ανίτα αντίκρισαν τόν Σκετίν, έδγαλαν μιά κρανή έκπλήξους.

'Ο Δανηή Σκετίν ήταν ο ίδιος κι' άπαράλλατος ο Γουαδανί, ο γνωστός καλλιτέχνης, ο πρώτος φίλος τής άουδοϋ, με τόν όποιο, όπως είδαμε, είχε σταωθεί πριν από δεκατέττε δλοώρηρα χρόνια.

— Τι πάθατε; ρώτησε ο λόρδος 'Ιστον, βλέποντας τήν ταραχή τους.

Μά ή δυο αδελφές δεν απάντησαν.. Μονάχα ή 'Ανίτα κλονίστηκε κι' άκούμησε επάνω σ' ένα κάθισμα, γιά νά μη σαρωσθή κάτω άπ' τή σύγκρησή της.

— Συγγνώμη, κύριο! είτε επί τέλους ή Φαουστίνα. 'Ο σινοδό Σκετίν μοιάζει καταπληκτικός με κάποιο γνωστό μου πρόσωπο. Γι' αυτό συνηθήκαμε τόσο όταν τόν αντίκρισαμε. Μας θύμισε έναν παλιό μας φίλο, έναν 'Ιταλό νερόδο, όνομαζόμενο Γαετάνο Γουαδανί.

— 'Ω, και πούς δεν ξέρει τόν Γουαδανί, ένα τόσο γνωστό όνομα; φώναξε ο λόρδος. Γι' αυτό τό θεωρώ εύτυχία μου πού όδηγήσα τόν κύριο έδώ...

'Η συνομιλία μεταξύ τών δυο έπισκεπτών και τής Φαουστίνας, ή 'Ανίτα είχε άποσπασθή στό μεταξύ καταταραγμένη, βάσταξε μισή ώρα και όταν χωρίστηκαν, ξιμαναν σύμφωνοι νά ξαναπάη τήν έπομένη ο νέος νά έπισκεφή τήν άουδο. ***

'Η Φαουστίνα είχε μείνει τώρα μόνη στό δωμάτιό της και σκεφτόταν μ' εύχαρίστητα τό νεαρό φίλο τού λόρδου, πού τής άρεσε τόσο άπ' τήν πρώτη στιγμή. Κάθισε λοιπόν και τού έγραψε νά τήν έπισκεφή τό ίδιο βράδυ. Άνυπονοοσε νά τήν ξαναϊδή άμέσως. 'Εξάφνα όμως, ενώ έγραφε, ένας ελαφρύς θόρυβος τήν άπέσπασε άπ' τήν εργασία της. 'Ηταν ή 'Ανίτα.

— 'Α, δεν ξέρεις, αγαπητή μου! τής είπε ή Φαουστίνα με συγκίνηση. Νομίζω ότι γιά πρώτη φορά στή ζωή μου άγαπό πραγματικά.

— 'Α, και πούς;
— Τόν σινοδό Σκετίν. Δέν μπορώ νά σου παραστήσω τί αισθάνομαι γι' αυτόν.

— Και θά διαρκέση πού άπτή ή αγάπη σου;
Τά λόγια αυτά ή 'Ανίτα τά πρόσφερε μ' ένα ύφος πού συγκίνησε τήν αδελφή της. Φανόταν άπελυαμένη. 'Εκλάγη...

— 'Ανίτα, πές μου τί έχεις; Δέν σέ βλέπω καλά, τής είπε άνήσιχα ή Φαουστίνα.

— Είμαι άρρωστη και μονάχα εσύ μπορείς νά με γιατρέψεις!...
— 'Εγώ; Και πώς;
— Φαουστίνα, μην ξαναϊδής τόν Δανηή. Σέ παρακαλώ, σέ ικετεύω!...

— Γιατί;
— Γιατί!... τόν άγαπώ!

— Αυτόν;
— Ναι, άγαπό τήν εικόνα του, τή μορφή του, τό παρουσιαστικό τού, γιατί... γιατί!...

— 'Α, τώρα καταλαβαίνω, δυστηρημένη!... Καταλαβαίνω, ότι αγαπούσες τόν Γουαδανί κι' επειδή αγαπούσες και μένα, δέν μου φανέμοσες τίποτε!... Μή γιατί δέν μου τόλεγες τότε, γιά νά γλιτώωσες άπ' αυτές τίς στενοχωρίες; Τέλος πάντων όμως!... Σού ύπόσχομαι νά φανώ άδιάφορη γιά χάρη σου, στόν Δανηή Σκετίν!...

Αυτό όμως δέν πρέπει νά γίνη φίλος σου, δέν σού ταυιάζει!... Πρέπει νά γίνη στυγρός σου!... 'Η 'Ανίτα κούνησε τό κεφάλι της.

— 'Αδύνατον, είτε. Είμαι μεγαλειώτερη του.

— Αυτό δέν φαίνεται, αγαπητή μου. Κι' άν τόν περνάς τρία-τέσσερα χρόνια, φαίνεσαι άρεκτά νέα άκόμα. 'Επειτα είσαι μιά κοπέλλα με καλό όνομα και επί πλέον θάχης γενναία προδια!...

"Όταν ένύχτωσε κι' ήρθε ή ώριόμενη ώρα, ο Δανηή Σκετίν, πούχε λάβει στό μεταξύ τό γράμμα τής Φαουστίνας, πήγε στό σπίτι τής φουρίας άουδοϋ, βέβαιος ότι θά τήν κατακοΐσε τελευταία.

'Αλλά μόλις μπήκε στην κάμαρα της, τή βρήκε ξαπλωμένη πάνω σ' ένα νιβάκι, με παντοφλες μεγάλες στά πόδια της κι' έναν άσπρο νυχικό σκούφο στό κεφάλι της, τόσο άσχημη, πού τρώιαξε νά τή γυροσίη.

— Είσαι άρρωστη; τή ρώτησε.

— Ναι, απάντησε ή Φαουστίνα πούτλαιζε τό ρόλο αυτό πρός χαρίν τής αδελφής της.

— Και όμως τό πρσι είσαστε τόσο καλά!...

— Φαινόμεν. 'Ηταν μπροστά, βλέπετε, ο λόρδος και δέν πήγαμε νά κάνω άλλους. 'Υπόχρον άνθρωποι πού δέν τούς λογαριάζει κανείς σέ τί κατάστασι θά τόν ιδούν. 'Ο λόρδος όμως εινε πλούσιος, γενναϊόδορος!...

'Ο νέος δάγκωσε τά χείλη του. 'Ωστόσο τή ρώτησε:

— 'Εχετε μπιους ποικιλάρο;

— Πάσχω από δυσκοιλότητα. Τό στομάχι μου εινε άνο—κάτω!... Θέλω νά πάρω!... καθάρσο!... 'Εμεις οι καλλιτέχνες, ξέρετε, πρέπει νά φροντίζουμε γιά τήν ύγεια μας!...

— 'Α, βέβαια. Ούτε λόγους!...

— Δέν μου λέτε, εινε πλούσιος ο πατέρας σας;

— Πλούσιος όχι, κυρία μου, αλλά άρεκτά εύπορος.

— Μερικές χιλιάδες τσεκίνα, ξ;

'Ο νέος είχε άρχισει κολάς νά νυχροάγεται και ν' άηδιάζη.

— 'Εχετε αδελφια; τόν ξαναρώτησε ή Φαουστίνα.

— Δυο αδελφούς και μιά αδελφή.

— Και δέν έχραωκόησε άκόμα ο πατέρας σας; Νά με συγχω-

'Η Φαουστίνα κάθισε και τού έγραψε νά τήν έπισκεφή τό ίδιο βράδυ!...

ρίτε, κύριε. 'Η συντροφιά σας μου είνε ευχάριστη, αλλά....
 — Πολύ καλά. Φεύγω τότε.
 — 'Όχι, όχι, μη φύγετε. Περάστε καλύτερα στο σαλονάκι. 'Ισως έρθω σέ λίγο.
 'Ο Δανιήλ τή χαράτσησε και βγήκε απ' τ'ο δωμάτιο με τήν ψυχή του γεμάτη αηδία. 'Όταν μπήκε στο πλαγιόν σαλονάκι, βρήκε τήν 'Ανίτα να κάθεται και να κεντά. 'Έτσι τήν είχε συμβουλέψει να κάνει ή Φαουστίνα.
 'Ο νέος, μόλις ελθε τήν 'Ανίτα, θαμπαώθηκε. Του φάνηκε πώς έδγανε απ' τ'ο σκοτάδι και ξανάβλεπε τόν ήλιο.
 — Συγγνώμη, δεσποινίς, τής είνε. Είστε ή αδελφή τής Φαουστίνας ;
 — Μάλιστα, κύριε, αποκήθθηκε ή κόρη, κοκκιώνοντας.
 — 'Η αδελφή σας είνε άρρωστη και μου είνε να τήν περιμείνω εδώ. Μου έπατρέπετε να καθήσω ;
 — Με μεγάλη μου ευχαρίστηση.

Γιά να μιν τ'ο πολυλογούσε, οι δυο νέοι έπιασαν άμείσως κουβέντα, σχετίστησαν και βεβαίωθηκαν, ότι τ'ο αισθητά τους συμφωνούσαν και ότι ήσαν πλασμένοι ο ένας γιά τόν άλλο.
 'Έκεινο τ'ο βράδυ κάθισαν μαζί ως τ'ο μεσάνυχτα κ' ο Δανιήλ, άρου άκουσε τήν 'Ανίτα να παίζει μου σονάτα του Μπάχ ώραώτατα, τήν καληνυχτιάσε με τήν ύπόσχεση ότι θά ξαναπήγαινε.
 Πραγματικά, ο νεαρός έρωτευμένος πήγε και τήν επομένη και τή μεθεπομένη και άρκετές βραδιές ακόμα κ' έμεινε ώρες διόκληρες μαζί με τήν αγαπημένη του.

Τήν τελευταία φορά, ενώ ήταν γονατισμένος μπρός στά πόδια τής 'Ανίτας και τής έξομολογού τόν έρωτά του, άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα και μπήκε ή Φαουστίνα, ή οποία είχε άρκετόν καιρό να φανή.

— 'Α, κατεργάρηδες, σάς τσάκωσα ! είνε γελαστά, αλλά και με σοβωρότητα. Κύριε Σκετίν, βλέπω ότι αγαπάτε τήν αδελφή μου κ' αυτό μ' ευχαρίσκει πολύ. 'Η 'Ανίτα είνε μιά κοπέλια πρώτη τής τάξεως και σάς αγαπά κ' αυτή. Σας τή δίνω λοιπόν γυναίκα μ' όλη τήν καρδιά μου. 'Η πρώτη τής είνε δεκαπέντε χιλιάδες ούγκρες χρυσού ! Δέν πιστεύω ν' άρνηθήτε....

— 'Α, μπά, κάθε άλλο. Δέχομαι με μεγάλη μου χαρά και σάς εκφράζω τήν ευγνωμοσύνη μου, απάντησε ο νέος.

Οι γάμοι τόν δυο νέων ετελέσθησαν σέ λίγο καιρό στο σπίτι τής Φαουστίνας.

Τά χρήματα τής προίκας τ'α κατέβαλαν μισά και μισά ο δόν Φίλιππος και ο λόρδος 'Ιστον.

Οι νεόνυμφοι, άφου έδωσαν τόν όνειρό τους να πραγματοποιείται, άποχωρήτησαν με συγγήνηση τή Φαουστίνα κ' έφυγαν γιά τή Φλωρεντία.

'Αλλά και ή Φαουστίνα, ύστερ' απ' τή γενναϊόφυχη αυτή προάξι τής δέν κάθισε πολύ στήν Πάρισι. 'Έμεινε μονάχα δυό βδομάδες και κατόπιν ετοιμάστηκε γιά τήν Πετρούπολι, εκεί όπου τήν έσπορχανε ή τυχοδιωκτική τής ψυχή, ή άχόρταχη από περιπέτειες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

"Όταν έξερράγη ο Κρηματικός πόλεμος μεταξύ Ρωσίας και Γαλλίας, ή διάσημη Γαλλίς τραγουδός Ραχήλ, ρησκόταν σέ περιουδεια στήν Πετρούπολι. Τήν παραμονή τής αναχωρήσεως τών Ρωσικών στρατευμάτων, μερικοί απ' τούς αξιωματικούς που θά έλάμβαναν μέρος στήν εκπορευθεία, έδωσαν ένα γευμα πός τιμήν τής μεγάλης καλλιτέχνιδος. Κατά τ'ο διάστημα του γεύματος, ένας από τούς ανωτέρους αξιωματικούς είνε στή Ραχήλ :

— Προστούμιε να μη σάς πούμε άντιος, αλλά εκάλην αντίμισος, γιατί σέ λίγο θά συναντηθούμε πάλι στό Παρίσι, όπου θά πούμε σημανάνες στήν ύγειά σας.

'Η Ραχήλ όμως δέν μπόρεσε ν' άνεχθί μιά τέτοια προσβολή γιά τήν πατρίδα τής. 'Απάντησε λοιπόν κ' αυτή χαμογελώντας :

— Καλήν αντίμισοι λοιπόν στό Παρίσι !... Όχι είνεμαι ευχαριστημένη να σάς ξαναϊδωθώ, αλλά δυστυχώς ή Γαλλία δέν είνε τόσο πλούσια, ώστε να μπορή να προσφέρει σημανάνες σ' όλους τούς πολεμικούς αξιωματικούς τής !..

ΣΟΥΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Στή Βασιλική Βιβλιοθήκη τής Στοκχόλμης φυλάσσεται με μεγάλη προσοχή ένα τεράστιο βιβλίο, τ'ο όποιο οι Σουηδοί αποκαλούν «Βίβλο του Διαβόλου».

Τ'ο βιβλίο αυτό έχει μήκος 90 πόντων, πλάτος 50 και βάρος τόσο μεγάλο, ώστε χρειάζονται 30 δυνάτα τους τρεις άνθρωποι γιά να τ'ο σηκώσουν. 'Αποτελείται από 309 εν διαρ σελίδες, τ'α γράμματα του είνε γοτθικά και τ'α κεφαλαία του στοιχεία είνε χρωματιστά και γεμάτα στολίδια.

'Η Βίβλος του Διαβόλου περιέχει τήν Παλαιά και τήν Καινή Διαθήκη, ιστορίαν τών αρχαίων 'Ιουδαίων, διάφορες άλλες ιστορικές πληροφορίες και διάφορες μαγικές συνταγές και συμβουλές, σχετικά με τή θεραπεία τών νόσων και... τήν άνευρεσι τών κλεπτών.

Τ'ο βιβλίο αυτό, τ'ο όποιο χρονολογείται από τού έτους 1224, ύστερ' από πολλές περιπέτειες, έπεσε κατό τ'ο 1628 στα χέρια τής Βασιλικής τής Σουηδίας Χρηστίνας και έκτοτε παρέμεινε στήν εκεί Βασιλική Βιβλιοθήκη.

Γιά τή συγγραφή τού τεραστίου αυτού βιβλίου υπάρχουν διάφορες παραδόσεις. Μιά απ' αυτές είνε κ' αυτή που θά διηγηθούμε παρακάτω. Λέγεται δηλαδή, ότι κάποιος καλόγηρος καταδικάστηκε κατό σε θάνατο γιά ένα άποτροπιαίο έγκλημα που διέπραξε κ' έπρόκειτο να χριστί ζωντανός.

'Αλλά κατό τήν τελευταία στιγμή τού χριστήσε ή ζωή, γιάτι παρουσίασε άπορρόδοντα τ'ο όγκώδες αυτό βιβλίο, τ'ο όποιο ίσχυριστήσε ότι έγραψε μέσα σε... μιά νύχτα ! 'Επειδή όμως αυτό έθεωρήθηκε άδύνατο, έπιστεύτηκε ότι ο καλόγηρος είχε ως συνεργό του τ'ο Διάβολο, έξ ου και τ'ο όνομα τού βιβλίου.

Σέ μιά απ' τες σελίδες τής Βίβλου υπάρχει και ή εικόνα τού Διαβόλου, ή οποία έλεγε ήσαν ύπογραφής κάτω από έναν έξορισμό.

Μιά άλλη παράδοση πάλι λέγει ότι, όταν ο καλόγηρος αυτός καταδικάστηκε σέ θάνατο, τήν παραμονή τής εκτελέσεώς του επεκαλέστηκε τ'ο Διάβολο.

'Ο Διάβολος παρουσιάστηκε άμείσως εμπρός του και τόν καθίστασε, λέγοντάς του, ότι θά τόν έσωζε.

Τήν άλλη μέρα, μόλις έφρεξε, οι καλόγηροι ετοιμάστησαν να παρενεθούν στήν τιμωρία τού συναδέλφου των, κ' ο ήγούμενος άρχισε να διαβάσει τες συνηθισμένες νεκρώσιμες ευχές.

'Έξαφνα όμως, ενώ ήσαν δια έτοιμα και δέν ύπελείπετο παρά να χριστούν ζωντανό τόν καλόγηρο, από τ'ο ύψος τού κωδωνοστασίου άκούστηκε να σημαίνει ή καμπάνα κατό έναν τρόπο διαβολικό...

Οι χριστές τρούμεινε κ' άρσησαν να τούς πείσουν τ'ο μοτίριό απ' τ'α χέρια, οι καλόγηροι άρσησαν στή μέση τ'α ψαλόματα κ' δια έμειναν σιωπηλοί και κέρτριμοι. Μονάχα ο κατ'όχιος πήρε θάρρος και, σηκώνοντας τ'α μάτια του πός τ'ο καμπαναριό, φώνησε :

— 'Αν είσαι συ ο προστάτης μου, έλα να μ' έλευθερώσεις...

Τότε τ'ο Διάβολος, που είχε πάσει μορφή καλόγηρου, πήδησε από τ'ο καμπαναριό και έβλεσε τόν καλόγηρο απ' τ'ο δεσμά του.

Οι καλόγηροι, βλέποντας τ'ο θάψια, νόμισαν ότι έκεινος που πήδησε, ήταν κανέναν άγιος και έπεσαν άμείσως γονατιστοί. Τότε ο Διάβολος τούς είνε :

— 'Αθλιοι άμαρτωλοί, σηκώθητε γρήγορα επάνω και τρέξτε να μου φέρετε δρους γαιδάρους συναντήση καθέναν σας στο δρόμο του...

Οι καλόγηροι, καθός κ' ο άγιος ήγούμενος, ύπάκουσαν στή διαταγή του Σατανά, έγκάτελειψαν τήν ίδια ώρα τ'ο μοναστήρι και βγήκαν πός αναζήτηση γαιδάρων. 'Επειδή όμως τ'α τζα αυτά ήσαν σπάνια σ' εκείνο τ'ο μέρος, χρειάστησαν γιά να μαζέψουν 160 γαιδάρους να περάσουν ισάριθμα χρόνια.

'Όταν επί τέλους συγκεντρώθηκε ο παραπάνω αριθμός, οι καλόγηροι, κατ' έντολή του Διαβόλου, σκότωσαν τούς γαιδάρους, τούς έβγαλαν τ'ο τομάρι, τ'ο κατεργάστησαν όσο μπορούσαν καλύτερα, κ' έφτιασαν μ' αυτό τ'ο βιβλίο του Διαβόλου. Τότε ο Διάβολος έβλεισε τόν προστατευμένο του σ' ένα κελλί και τόν έειπε πός δέν θά πεθάνη, πρίν συμπληρώσει διόκληρο τ'ο βιβλίο.

Κατ' αυτόν τόν τρόπο πέρασαν δυό διόκληροι αιώνες κ' ο καλόγηρος έξεκαλουθόσε να γράφη.

'Ο Διάβολος τόν λυτήθηκε τέλος και τόν άφησε να πεθάνη, μόλις έγραψε τήν τελευταία λέξη στο βιβλίο. 'Από τήν εποχή εκείνη τ'ο σατανικό βιβλίο παρέμεινε άναλλοίωτο, με τή διαφορά, ότι ο Διάβολος έκλεβε κάπου—κάπου κανένα φύλλο. 'Έτσι από τις 316 σελίδες, που είχε στήν αρχή ή Βίβλος του Διαβόλου, κατόνησε να μείνη με 309.

Μιά από τις εικόνες τής «Βίβλου του Διαβόλου».

